

der er gaaet et halvt Aars Tid fer, at Drengen ikke duer til det, og at det aldrig kan blive til Noget, saa skal han trækkes med ham i 5 Aar. Jeg henstiller til Overveielse, om der ikke kunde i § 15 sættes en Maade, hvorpaa Mesteren kunde blive fri for en uduelig Dreng. — I § 14 har Udvalget under Nr. 2 til Regeringsforslaget stillet en Ændring, hvori der staar, at Kontrakten bortfalder, „naar Mesterens Bedrift eller Forretning ophæves eller paa Grund af Konkurs eller anden Aarsag standses.“ Den sidste Tilføielse tror jeg er noget betænkelig. Det ærede Udvalg siger i Betænkningen, at det er for at give denne Undtagelse det rette Omfang, men det turde dog være et Spørgsmaal, om det ikke er i altfor stort Omfang, at Lærlingekontrakten bortfalder, naar Forretningen eller Bedriften af en hilsensomhelst Aarsag standses. Der kan vist lægges alt for Meget ind i det. Naar det nu er Frostveit i 3 Maaned, og Murmesteren og hans Folk gaa og spadserer, og Forretningen saaledes standses, kan saa Lærlingen gaa sin Vej og sige, at Kontrakten er hævet? Eller, hvis der sker en Strid paa en Maaneds Tid paa et eller andet Værksted, og Arbeidet ophører, kan saa Lærlingen sige, at Kontrakten er hævet? Jeg tror, at det vilde være ønskeligt, om denne Tilføielse gik ud igjen. Jeg har glemt at stille Ændringsforslag derom, og saaledes som Sagen foreligger til Behandling, kan der altsaa ikke afstemmes over at bibeholde Regeringens oprindelige Forslag, men det ærede Udvalg kan jo tage dette Forhold under Overveielse til 3die Behandling. I det oprindelige Forslags § 11 har Udvalget ubeladt den Bestemmelse, „forsaavidt Lærlingen er en umyndig eller mindreaarig Pige, der er i Huset hos Mesteren, da, naar hennes Hustru dør eller hendes Samliv med Manden ophører.“ Den ærede Ordfører yttrede, at han saae, at vi havde foreslaaet at indfatte denne Bestemmelse igjen. Jeg maa dog bede lagt Mærke til, at den er indsat paa et andet Sted og altsaa med en meget væsentlig Modifikation. At Lærlingekontrakten uden videre skulde bortfalde — det er jo det, § 14 omhandler —, naar Mesterens Kone dør, er der ikke tilstrækkelig Grund til; deri ere vi enige med Udvalget, men paa den anden Side havde vi troet, at et saadant indtruffet Tilfælde burde kunne give Forældre eller Børger Ret til at hæve Kontrakten, og derfor have vi foreslaaet dette indsludt i § 16 mellem Nr. 5 og 6. Det er jo i hvert Fald en væsentlig Forskjel. — Jeg skal dernæst blot med et Par Ord omtale de Ændringsforslag, der ere stillede til § 18. Der staar i § 18, at Sager efter denne Lov, hvorunder der er Spørgsmaal om Adømmelse af Straf, behandles som offentlige Politisager; det vil jo i Forholdet mellem Mester og Lærling, li esom i Tyndesforhold, naar denne Lov træder i Kraft, altid blive Tilfældet eller for det Meste blive Tilfældet, naar

der bliver en Uenighed imellem Parterne, som udsarter til Sags Anlæggelse, at den fornærmede Part ikke alene vil forlange Erstatning eller Kontrakten hævet, eller hvad det nu kan være, men selvfølgelig ogsaa altid vil forlange sin Modpart strøffet efter § 17, der bestemmer Straffen for Overtrædelsen af omtrent alle Paragrafer. Følgen vil altsaa blive den, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Rosenørn) nævnte, at der baade er Tale om Straf og civilretlige Følger, og saa skulde Sagen være offentlig Politisag. Det er for det Første nu i og for sig ikke heldigt, og deril kommer, at den Slags Sager slet ikke egne sig til at behandles som offentlige Politisager. Parterne ere jo hovedsagelig raadige over dem, og de bør behandles som private Politisager i samme Form som Tyndesager. Derfor have vi foreslaaet, at kun hvor der alene bliver gjort Forbring paa Uvædselsen af en Straffebestemmelse, kan man gaa til en offentlig Politisag, men ellers blive Sager mellem Mester og Lærling at behandle som private Politisager. Deril sigte, som sagt, Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7. At sidste Punktum i første Stykke af Paragrafen udgaar, er en Følge af Røvedsforlaget under Nr. 6; thi naar der staar, at Dommeren skal søge Sagen saavidt muligt afgjort ved at modtage Tilbud om at rette for sig uden Dom, men maa ikke modtage et saadant Tilbud, naar de, der have foranlediget Sagen anlagt, ikke samtykke deri, saa staar dette allerede i Loven af 4de Februar 1871 om Politisagers Behandling udenfor Kjøbenhavn, § 14, og det Tilsvarende staar i Loven om Politisagers Behandling i Kjøbenhavn af 11te Februar 1863. Bestemmelsen er altsaa overflødig og ser derfor lidt underlig ud, hvorfor vi have foreslaaet, at den skulde gaa ud. Vedtages dette Forslag følger det jo af sig selv, at i 1ste Linie i 3die Stykke udgaar „enten denne forfølges offentlig eller privat“. — Den ærede Ordfører havde ikke Noget mod vore Ændringsforslag under Nr. 8 og 9, saa jeg haaber, at jeg kan lade være at omtale dem, ialtsald indtil Røgen finder at have Noget imod dem at erindre.

Indenrigsministeren (Steel): Efter den almindelige Vigtighed, som det her i Lovforslaget behandlede Æmne i Almindelighed tillægges, efter den Interesse, det har vakt, efter den grundige Behandling, som det har modtaget i Arbejdskommissionen og paa andre Steder, og efter den velvillige Modtagelse, som det nød ved Lovforslagets Indbringelse, vedfænder jeg mig, at jeg havde ventet en noget større Enighed i Gjenemsørelsen af Lovforslaget end den, jeg har lagt Mærke til idag. Smidertid er det muligt, at man ved at se nærmere paa Divergenspunkterne kan reducere dem noget, og i det Væsentlige tror jeg, at det er et Par Røvedsspørgsmaal, hvorom den større Uenighed dreier sig. Jeg vil haabe, at